

Crispar o no crispar, vet aquí la qüestió

La crispació en boca del PP valencià pren un color diferent. L'ambigüitat no és la millor companya de viatge del consens. Amaga sovint la impunitat. En tot cas, les últimes mostres de 'no crispació' no aporten massa tranquil·litat. És més, tenen poc a veure amb allò que la justícia i la societat han fet, de manera conjunta, modèlic en altres zones amb què el País Valencià comparteix història, llengua i cultura.

Des de Madrid avalen la política lingüística feta a Catalunya. Més concretament, el Tribunal Suprem (TS) ratificava el proppassat dijous 13 de juliol, la plena legalitat del decret i l'ordre del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit educatiu. La sentència del TS proclama que al Principat no existeix el dret constitucional a exigir l'ensenyament només en castellà. Però encara més, posa fi a l'intent de crispació impulsat des de sectors ultres de la societat catalana per declarar la guerra *motu proprio* a un model d'integració —via lingüístico-educativa— que avui tothom qualifica de modèlic. Vet aquí un primer exemple de voluntat política per posar bastons a les rodes a qualsevol intent de crispació social.

Des de Madrid avalen la unitat lingüística del català. Concretament el PP —José María Aznar, directament— encarrega a Jordi Fernández Díaz, destacat dirigent del PP català, un informe sobre la llengua arran del conflicte lingüístic que el PP ha ajudat a revifar al País Valencià després de les proppassades eleccions autonòmiques i municipals. El text, que guarden a Madrid tancat amb pany i clau, apel·la a la definició que fa del valencià el diccionari de la Real Academia Española, que diu que és “una varietat del català àmpliament parlada en zones de l'antic regne de València comunament acceptada en aquest territori”. Vet aquí un segon exemple de voluntat política per frenar qualsevol indicatiu de crispació social.

Des de Catalunya es demana calma a Madrid. Josep Fernández, president de la patronal catalana SEFES, va aprofitar la reunió amb José María Aznar, tinguda també el passat dijous 13 de juliol a Barcelona, per fer-li saber que en l'empresariat català hi ha “inquietud” pels atacs contra Catalunya. Una mica de moderació en l'actitud i en les declaracions no aniria malament, segons Fernández. La passivitat d'Aznar enfront de l'eufòria anticatalana de la nit electoral davant la seu del PP a Madrid —frases com “*Pujol, enano, habla en castellano*” o imatges de banderes espanyoles amb l'escut franquista— preocupen seriosament a les mentalitats democràtiques de llarga tradició. Vet aquí un tercer exemple d'oposició clara als brots de crispació social.

A Madrid o a Catalunya, s'han donat les últimes setmanes actuacions de clara pedagogia

política i social i de com s'ha de buidar de contingut un verb com crispar. O si més no, col·locar-lo al lloc que li correspon. I encara més, de com se l'ha d'anar traient fora del terreny polític i, per extensió, social.

A València, el mateix dia 13 de juliol, el passat dijous —el mateix dia de la sentència del TS i el mateix dia també de la reunió entre Aznar i la patronal SEFES— el nou conseller de Cultura i Educació, Ferran Villalonga, es presentava en públic trencant l'ambigüitat en què s'havia envoltat des de la seua arribada i nomenament i anunciant les primeres actuacions, algunes d'elles explicades en una informació a la pàgina 11 d'aquest número. Villalonga incorpora —“com que va ser creada per llei, de moment no la podem suprimir”, va dir el conseller— Política Lingüística a Ordenació i Innovació Educativa i la rebateja com a Ordenació, Innovació Educativa i Política Lingüística. Això sí, també es va estrenar parlant de crispació. Va dir, quant als llibres de text, que “seran revisats en tot allò que cause crispació”, per després referir-se als termes “català” i “Països Catalans”. Quant a l'ordre d'homologació de títols de català, Villalonga s'hi pronuncià dient que si es tractava d'una promesa electoral serà derogada, “cal evitar tot allò que crispe”.

Vet aquí que la crispació en boca del PP valencià pren un color diferent. L'ambigüitat no és la millor companya de viatge del consens. L'ambigüitat amaga massa sovint la impunitat. En tot cas, aquestes últimes mostres de “no crispació” no són tan tranquil·litzadores com les explicades més amunt. Encara més, tenen poc a veure amb allò que la justícia i la societat han fet, de manera conjunta, modèlic en altres zones amb què el País Valencià comparteix història, llengua i cultura. Però a la Generalitat valenciana, fet i fet, no li valen els exemples. No es deixa seduir per processos mimètics que considera crispadors.